

De eene Vermeer na de andere

Een geniale vervalscher

Naar aanleiding van de vervalsching van een aantal schilderijen, die voor werk van Vermeer werden gehouden, vraagt men zich af wie deze geniale aartsvervalscher eigenlijk is. De teekenaar en schilder Han van Meegeren is in Nederland bij het groote publiek eigenlijk niet bekend; alleen zijn „hertje” zag men als reproductie in vele etalages. Hij is thans 56 jaar, werkte lange jaren in Frankrijk en keerde in het begin van den oorlog naar Nederland terug. Hij woonde in Amsterdam-Zuid, later in Laren en sinds kort in een monumentaal grachtenhuis aan de Keizersgracht te Amsterdam. Een kleine, nerveuze man, wiens arbeid een groote verscheidenheid vertoont en een bijna hachelijke virtuositeit. Hij teekent menschen en dieren, landschappen, interieurs, stillevens. Hij toont zich oppervlakkig, plat, pervers, maar ook voornaam, hooggestemd, religieus. Een verschijning, even geheimzinnig ver-sluierd als een groot deel van zijn werk.

Van Meegeren werd schatrijk; hij sloeg het record bij de inlevering van duizendjes met liefst 2800 stuks. Maar hij leidde een zwaar leven, waardoor de vonk der genialiteit in hem tot haast onwerkelijk licht kon worden angeblazen voor zij in den nacht van den waanzin ondergaat. De grens van genialiteit en waanzin werd misschien reeds overschreden in dezen man, die de marmeren gang van zijn prachtig huis als wielersbaan gebruikt en die de gultaar van zijn vriend Speenhoff meenam naar een plechtige begrafenis, want „het kon er eens vervelend worden.”

Zoo heeft deze zwaar zieke dronk-aard het penseel gevoerd met de geniale vaardigheid van de grootsten der grooten; slechts éénmaal beging hij een fout toen hij een „Frans Hals” naar Amerika verkocht, waarbij bleek, dat er „zeventiende eeuw-sche” verf zat op hedendaagsche spijkers. Toen rees er verdenking tegen Van Meegeren.

Niettemin werd enkele jaren later de eene Vermeer na de andere, van onbekende herkomst, maar met steeds denzelfden man achter de schermen, als echt geaccepteerd; de aankoop voor het museum vergde miljoenen. Nog in dezen oorlog kocht de Nederlandsche Staat van den Amsterdamschen Kunsthandel de Boer de pas ontdekte „Voetwas-sching” voor 1.3 miljoen. En ook de nuchtere zakenman Miedl, die waarlijk niet van emotie trilde, toen Van Meegeren zijn jongste „ontdek-king” — Christus en de overspelige vrouw — voor hem ontrolde, over-won tenslotte zijn achterdocht en betaalde anderhalf miljoen. Hij be-

stemde deze „Vermeer” voor zijn besten cliënt, Maarschalk Göring.

Van Meegeren werd reeds dadelijk na de bevrijding gearresteerd. Er waren tal van beschuldigingen tegen hem, o.a. vervaardigde hij twee groote schilderijen voor de wolinzameling in Duitschland. Zijn gebun-delde teekeningen, waar de N.S.B.'er Martien Beversluis gedichten bij schreef, werden onlangs in de Rijks-kanselarij te Berlijn gevonden met een opdracht van den schilder aan den Führer.

*De strijd op de eilanden in den
mensch en materiaal. Met moeite
sche legerauto's door de*

ILLEGALE VES

Partisanen tegen Du

H erfst van het vorig jaar. De Duitsche beul ziet zijn rechters naderen, overal ter wereld stijgt de hoop, voor de partisanen stijgt het gevaar. In den Achterhoek heeft de onverschrokken groep zich vereenigd in een boerderij. Een verval-len en verlaten geval. Het verval was echt, de verlatenheid niet. Bij het keuken-raam, door een kler in de schuur, een klein raam-

digen dag, en twee or ruimen tij de onmidd van de paaltjes in slaan. De na hun w en gingen in de v trapten de relden na waar zij hun hande hun pra